

Salonky

**Olympijská
vítězka**

Kateřina Siniaková

od 19:00 hod.

16.10.
Litomyšl

Smetanův dům

22.10.
Chrudim

Sportovní hala

5.11.
**Hradec
Králové**

Aldis

vzhůru k výškám 2021
Helena
& Charlie Band a hostě

Předprodej
Ticketportal

Editorial

Titulka patří tenisové star

HYNEK ŠNAJDAR / šéfredaktor

Mezi říjnové události patří volby do Poslanecké sněmovny, které se budou konat 8. a 9. října. Jak bude vypadat společnost v příštích letech? To je zatím velká neznámá. Zpět ale k říjnovému magazínu Salonky. Titulní stranu zdobí hradecká rodačka, veleděspěšná tenistka Kateřina Siniaková, která se na Letních olympijských hrách 2020 společně s Barborou Krejčíkovou stala olympijskou vítězkou v ženské čtyřhře. Tato hvězda první velikosti zavítala do svého rodiště a Salonkám v centru města ochotně pózovala nejen pro titulní stranu, ale i pro velmi zajímavý rozhovor, který si nyní můžete přečíst. A to není všechno. V magazínu najdete také rozhovor s učitelem Zdeňkem Pospíšilem, jenž patří mezi TOP 10 kantorů Evropy. Nemohli jsme vynechat ani hradeckého sportovce Lukáše Vyšehrada. Ten před nedávnem získal titul Muž roku a pojedje do Panamy hájit české barvy v podobném, ale světovém klání. Přejeme vám kvalitní čtenářský zážitek! ■

KATEŘINA SINIAKOVÁ / str. 4 ▶ 8

ZDENĚK POSPÍŠIL

str. 10 ▶ 12

FOTBALOVÁ AKADEMIE

str. 22 ▶ 24

LUKÁŠ VYŠEHRAD

str. 14 ▶ 16

DAVID LACINA

str. 28 ▶ 30

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, **Sídlo redakce:** areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyh.cz, **Redakce:** Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, hynek@salonkyh.cz, David Záruba, tel.: 777 466 138, david@salonkyh.cz, Tereza Karanská, terezakaranska@salonkyh.cz, **Obchod, inzerce:** Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, **Grafika:** Michal Kriegler, **Jazyková korektura:** Hedvika Landová, **Distribuce:** vybraná distribuční místa, **Tisk:** Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, **Sazba:** TN Média s. r. o., **Číslo ISSN:** ISSN 2694-7757, **Četnost:** měsíčník, **Počet výtisků:** 10 000, **Regionální mutace:** Královéhradecko, **Titulní strana:** Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

První dáma
v zemědělství
Monika Hořeslavská

Zlato
z olympiády?
Dojde mi to
až po sezóně

Většina medailistů z letních olympijských her v Tokiu měla čas pochlubit se cenným kovem hned po návratu. Hradecká rodačka a profesionální tenistka Kateřina Siniaková (25) má ale tak nabitý program, že oslavy zlatého triumfu ve čtyřhře s Barborou Krejčíkovou zatím musela odložit. „Hraju téměř pořád, takže na největší oslavy bude čas až na konci roku,“ říká.

📷 PAVEL CAJTHAML, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Nabažila jste se už dostatečně olympijské medaile?

Řekla bych, že to ještě nezačalo, protože u tenisu je to těžké, každý týden se hraje jiný turnaj. Rovnou z olympiády jsem letěla do Ameriky a tam se hrály další turnaje. Už mám ve vzpomínkách spíše americké turnaje a teprve teď se mi zpětně vrací úspěch na olympiádě a to, co jsme dokázaly. Největší oslava, až mně to celé dojde, budou až po sezóně.

Na stupních vítězů v Tokiu jste si do zlaté medaile kousla. Jaký to byl pocit?

Určitě nezapomenutelný! Bylo to skvělé, měla jsem obrovskou radost, že se nám to povedlo. Když jsme na olympiádu jely, byl to náš cíl. A povedlo se to.

Když jste doma, kolikrát denně se na ni podíváte?

Nedávno jsem byla týden doma a musím říct, že ani jednou. Vytáhla jsem ji, když jsem ji někomu ukazovala, jinak na to nebyl čas. Mám ale v plánu, že si ji postavím mezi grandslamové trofeje. Trofeje je hodně, ale chci, aby ty nejcennější byly vidět.

Všiml jsem si, že z jedné strany je na medaili zobrazena antická bohyně Niké, z druhé je nápis Tokio s olympijskými kruhy. Z které strany se vám líbí víc?

Všimla jsem si, že při posledních třech olympiádách byla jedna strana vždycky stejná a každý stát si mění tu druhou. Pro mě je ta klasika o hodně lepší, a proto se s ní více fotím. Celkově ale pro mě ta medaile hodně znamená.

Jak vypadala bezprostřední oslava tokijského zlata?

V olympijské vesnici bylo super přivítání. Všichni sportovci se sešli a s velkým pokřikem a potleskem nás vítali. Byl to skvělý pocit, protože v tenise se to moc nevidí. Celých čtrnáct dní na olympiádě bylo skvělých, protože jsme se navzájem povzbuzovali. Pak jsme všichni seděli a bavili se o tom, jaké to bylo, při tom trochu popíjeli. Já ani nešla spát, protože jsem brzy ráno odletěla a říkala si, že to nemá cenu. Panovala tam výborná atmosféra, byli tam i další sportovci a celý tým. Bylo to super.

Jak hodně ovlivnil olympijské prostředí covid?

Samozřejmě byla škoda, že se olympiáda konala bez fanoušků, protože s nimi by to mělo ještě větší grády. Fanoušci dělají hodně, o to víc mě to mrzí. Aspoň tam byl realizační tým, který nás podporoval, a bylo to slyšet.

Novináři psali, že cestují jen mezi hotelem a sportovištěm. Měli jste to podobně?

Ano, pohybovali jsme se jen mezi olympijskou vesnicí a sportovištěm. Nikam jinam se bohužel jít nedalo.

Vadila vám ta opatření?

Vadila, protože k olympiádě patří možnost podívat se na jiná sportoviště, fandit jiným sportovcům, to mě hrozně mrzelo a chybělo. Byl by to takový bonus, protože olympiáda je právě o tom, že se tam sejdou nejlepší sportovci světa.

Cíl získat medaili jste vyhlásily dopředu. Jak se měnily vaše cíle s postupem do dalších kol olympijského turnaje?

Moc jsme to neřešily. Já hrála každý zápas s tím, že ho chci vyhrát, a o medaili jsem při tom nepřemýšlela. Chtěly jsme v každém zápase nechat všechno a to jsme také dělaly. Teprve až ve finále jsem byla nervózní, protože se už hrálo o zlato. Když jsme ho získaly, řekly jsme si, že jsme to dokázaly. Byl to ten nejlepší pocit!

Na olympiádě chyběli diváci. Bylo to horší, nebo lepší na soustředění?

Diváci pomáhají k nabuzení, dodávají energii a pocit, že chcete zvítězit. Neřekla bych, že nějak přímo ovlivňují koncentraci, to musí hráč zvládat sám.

Na co myslíte, když soupeřka servíruje?

Je to různé. Každý zápas se vyvíjí jinak. Záleží, s kým hraju, jestli předpokládám, kam soupeřka bude hrát, také na aktuálním stavu zápasu. Hodně se soustředím na očekávání, kam soupeřka bude hrát a co bych měla hrát já.

S jakou pravděpodobností to dokážete odhadnout?

Naštěstí jsou jenom dva směry, takže se to dá uhadnout. Plán dopředu tam je a je to lepší, když tam je. Top hráči se liší v tom, že když nastane jiná situace, než očekávali, dokážou to zvládnout lépe a míček zahrají tak, jak chtějí. Snažím se říkat si dopředu, co budu hrát. Když je to na poslední chvíli, není to tak přesné.

Co si říkáte, když míček neodehrajete dobře?

Určitě nejsem spokojená. Všichni ale kazíme, takže víme, že ne vždy to je podle našich představ. Jsem ale perfekcionistka, jsem na sebe přísná a snažím se na sobě pracovat. Výhodou tenisu je, že máme čas chybu opravit. Hráč se během zápasu snaží najít tu nejlepší variantu, jak to může zahrát.

Proti kterým soupeřkám nehrajete ráda?

Jsou hráčky, které mně méně vyhovují, myslím tím ty, které hodně lftují míček, běhají, vrací a opravdu si s tím míčkem hrají. Jmenovitě asi ani nedokážu říct, o koho jde, protože vždy, když jdu na zápas, snažím se hlavně soustředit na sebe.

Vadí vám ženské hekání při tenisových úderech?

Při zápase to nevnímám a neřeším to. Myslím ale, že chlapi začali hekat víc než ženské. Mně to nevadí, říkám si, že to prostě k tomu patří, ale občas je sranda to sledovat, protože někdy je to už trochu moc. Je to ale v zápalu emocí.

V tenisu promlouvají módní trendy. Podle jakých kritérií si vybíráte zápasové oblečení?

Moc to neřeším. Používám sportovní značku Loto a hraji v tom, co dostanu. Že bych ale hlídala nebo koukala na to, jestli mi to sluší nebo jak v tom vypadám, to asi úplně ne. Jde mi spíš o můj výkon. Jsou samozřejmě outfity, které se mně líbí více, protože některé barvy mám ráda.

Která se vám líbí?

Modrá.

Při zápase míváte vlasy stažené. Jaký účes vám vyhovuje mimo kurty?

Ráda nosím rozpuštěné vlasy, ale málokdy se to stane, protože jak skoro pořád hraju tenis nebo sportuju, mám je stažené v culíku. Tím, že mám kudrnaté vlasy a něco s nimi ledabyle udělám, lidi říkají, že je to super. V tom mám asi výhodu.

Máte krásné vlasy. Jak se o ně staráte?

Při sportu je to trochu těžké, ale nechci si mýt vlasy každý den, protože si je další den dám zase do culíku a zase se zpotím. Dělá to podle pocitu. Když začínám turnaje, mám takový rituál, že si před ním umyju vlasy a cítím se lépe.

Bavilo by vás spolupracovat například na vývoji vlasové kosmetiky?

Vůbec jsem o tom nepřemýšlela, ale myslím si, že bych nebyla proti. Vážím si toho, jaké mám vlasy, a určitě by se na tom dalo ještě hodně pracovat. Hledala jsem už nějaké značky, které by mně vyhovovaly. Když sportuji a jsem často na sluníčku, snažím se, aby vlasy co nejvíce vydržely.

Zpět k tenisu. Největší úspěchy máte ve čtyřhře, v žebříčku jste na čtvrtém místě, zatímco ve dvouhře „až 53.“. Proč?

Z mého pohledu se to liší, protože ve dvouhře je člověk sám a hra se hraje jinak. Dvouhra je pro mě priorita, chtěla bych se v žebříčku vytáhnout výš a mít výsledky jako ve čtyřhře. Myslím, že dobře hraju čtyřhru, mám pro ni cit a občas mi pomůže parťačka, což při singlu nejde, tam si musím poradit sama. Ve čtyřhře máte možnost se na někoho spolehnout. Nikdy jsem nevěřila, že budu tak vysoko ve čtyřhře nebo dvouhře, vždy jsem o tom jen snila, byl to můj cíl a opravdu se mi to daří. Chtěla bych, aby to pokračovalo a i v singlu se to zvedalo.

Jak náročné je startovat na turnaji současně v singlu i v deblu?

Měla jsem to tak od začátku, takže jsem nepřemýšlela, jestli to je náročné. Můj tenis je stavěný na fyzické kondici, proto jsem to naštestí zvládala dobře. Také mě hodně bavilo hrát singla i debla a zvládám to najednou. Program se ale občas obtížně koordinuje a jak jsem spadla v singlovém žebříčku, musela jsem hrát kvalifikace. Výsledky v deblu mám dobré a nechci se toho vzdát, i když prioritou je stále singl.

Můžete si vybírat, s kým budete hrát čtyřhru?

Určitě můžeme. Parťačku si vždycky volíme samy, každá hráčka si může zvolit, s kým chce hrát.

IVAN
ADAMEC

SPOLU

dáme Česko
dohromady

SPOLU21.CZ

Mnohdy spolu nehrají holky z jedné země. Vy jste měla prioritu hrát s partačkou z Česka.

Priorita to nebyla. Myslím si, že prioritou každé hráčky je, aby si s partačkou sedly, aby se jim dařilo a vítězily. Nám se to dobře sešlo, s Bárrou jsme si sedly a jako pár můžeme být nejlepší.

Kdo vás přivedl k tenisu?

Byla to iniciativa rodičů, jsme sportovní rodina.

Šlo to automaticky, nebo vás museli přemlouvat?

Dělala jsem více sportů najednou, kromě tenisu ještě plavání a cyklistiku. Rodiče chtěli, abych byla sportovně založená, a přechod k tenisu začal, když mně bylo dvanáct. V mladších žákyních jsem vyhrála všechny turnaje ve své kategorii. V té době se objevil můj sen, že bych chtěla dělat tenis profesionálně. Od té doby to postupovalo, dařilo se, ale nečekala jsem, že se to tak dobře povede, ale obětovala jsem tomu všechno.

Vzpomenete si ještě na svůj první vyhraný turnaj?

To asi ne, protože je to už hodně dávno. Už od dětství jsem ale chtěla vyhrávat.

Kdo byl váš první klíčový trenér?

Moc bych chtěla poděkovat tatkov, protože ten je po celou moji kariéru se mnou a hrozně moc toho obětoval. Ať už se mi daří, nebo ne, stojí při mně. Celou juniorskou šňůru až do začátku ženské kategorie jsem trénovala s panem Filiem a v Hradci Králové s panem Volejníkem. Hodně mi pomohla Helena Suková. Období s ní mě hodně posunulo, naučilo a dalo mi jiný pohled na tenis. Byla pro mě čest, že taková legenda se mnou spolupracovala. Velký dík patří také Heleně Fuchsové, která mně pomohla ve fyzické a mentální kondici.

Pro řadu sportovců je zlato z olympiády vrchol. Je to vrchol vaší kariéry?

Pro mě je zlatá medaile obrovský úspěch a moc si toho vážím. Je to bonus k tenisové kariéře. Nedá se to porovnávat s grandslamovými turnaji. Mám ráda týmové akce, které se v tenisu málokdy uskutečňují. Vážím si toho, že jsem mohla na olympiádě reprezentovat Českou republiku.

Je třeba Wimbledon vaší další metou?

Řekla bych, že grandslamové turnaje vyjdou na stejno, každý hráč má k nějakému turnaji z nějakých důvodů blíže. Pro nás jsou grandslamy a turnaje mistrů top, co se dá v tenise zažít.

Co třeba titul v deblu s bratrem Danielem? Uvažujete o tom?

Je to určitě sen zahrát si smíšenou čtyřhru s mým bráchou, ale je to ještě asi daleko. Myslím si ale, že bychom to oba dva moc chtěli, a uvidíme, jestli se nám to povede.

Jak vidíte bratrovu kariéru?

Slibně. Určitě na to má herně, fyzicky i mentálně, je jen otázka, jak s tím naloží. Dostat se na špici je velmi těžké, u kluků možná ještě těžší než u holek. Konkurence je tam obrovská. Když zpětně koukám na sebe, jak jsem postupovala, u chlapů to prostě takhle nejde.

Jak naložíte vy se závěrem roku? Co máte v plánu?

Mám před sebou turnaj v Indian Wells, který je přesunutý z března. Pak je tam ještě Turnaj mistrů v BJK Cup.

Všechno, co jste zmínila, by bylo dobré vyhrát.

To by bylo nejlepší. Vždycky, když hráč jede na turnaj, chce ho vyhrát. Takže cíl je jasný. ■

KATEŘINA SINIAKOVÁ

- narodila se 10. května 1996 v Hradci Králové
- profesionální tenistka
- ve čtyřhře vyhrála dvakrát French Open (2018 a 2021) a Wimbledon (2018)
- v roce 2018 byl členkou českého týmu, který vyhrál ženský FED cup
- 1. srpna se s Barborou Krejčíkovou postaraly o historicky první olympijské zlato pro český tenis. Překonaly tak své stříbrné předchůdkyně Janu Novotnou s Helenou Sukovou i Andreu Hlaváčkovou s Lucíí Hradeckou.

climax
SUNSCREENS

**žaluzie | rolety | markýzy
fasádní clony | pergoly**

4
ROKY
ZÁRUKA

CLIMASTYL
ŽALUZIE

www.climastyl.cz

Hradec Králové

739 685 515

climastyl@climastyl.cz

Pardubice

733 399 588

pardubice@climastyl.cz

S oceněním jsou spojené závazky a očekávání

V červenci letošního roku se umístil mezi TOP 10 pedagogy Evropy. Ocenění je věnováno kantorům, kteří jsou pro své studenty inspirací. Prestižní organizace pro vzdělávání poprvé ve své stoleté historii vyhlásila Cenu pro učitele roku a o umístění Zdeňka Pospíšila, hradeckého učitele a zástupce ředitelky Obchodní akademie, Střední odborné školy a Jazykové školy v Hradci Králové, rozhodla v Litvě. „Ocenění mě určitě potěšilo, ale zároveň jsem si uvědomil, že jde také o závazek,“ řekl Salonkám hradecký učitel.

🗨️ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Proč jste se vydal na pedagogickou dráhu? Bylo to jednoznačné rozhodnutí, nebo jste uvažoval i o jiné alternativě?

Věděl jsem, že budu učitelem, protože od malička jezdím na tábory a v okamžiku, kdy jsem se z dítěte stal instruktorem, bylo zřejmé, že práce s dětmi a mládeží mě baví. Kromě toho mě baví svět ekonomie. Logicky z toho tedy vyplynulo propojení jednoho s druhým.

Obchodní akademie a Jazyková škola v Hradci Králové patří mezi jedny z nejstarších středních škol na Hradecku. Co v nich učíte?

Učím nejen ekonomiku, ale také JA studentské a fiktivní firmy. Jsou to dvě trochu odlišné koncep-

ce. JA firma je reálná, studenti podnikají, vyrábějí a prodávají, pracují s penězi. Tento celosvětový koncept k nám přivedl v 90. letech Tomáš Baťa. Fiktivní firmy si na podnikání spíše hrají, ale jdou ve svých aktivitách více do hloubky.

Čím je toto vzdělávací zařízení zajímavé a jak dlouho v něm působíte?

Učím tady více než deset let. Za tu dobu jsme vybudovali známou a úspěšnou školu. Máme zhruba 600 přihlášek k přijímačkám a vybíráme si 150 dětí v rámci čtyř oborů. To je pak znát ve všech soutěžích i dalších aktivitách, které naši studenti pravidelně vyhrávají.

Zajímavý je také váš nedávný nesporný úspěch. Umístil jste se mezi TOP deseti pedagogy Evropy. Jak

se to stalo a kdo vás nominoval?

Za Českou republiku mě nominovala organizace JA Czech, která zaštiťuje studentský vzdělávací program JA Firma zaměřený na reálné podnikání v rámci školní výuky. U nás působí třicet let a na klíč dodává všem školám, které se chtějí zabývat podnikáním, podklady. Tato organizace pořádá národní finále všech studentských společností a vybírá tu nejlepší, která jede na evropské kolo. Tam se letos poprvé uskutečnila i soutěž o nejlepšího učitele.

Podle jakých kritérií se pedagogové hodnotili a kdo rozhodoval o TOP 10?

Soutěž probíhala v Litvě na základě podkladů, které jsme společně s JA Czech dali dohromady (videomailonek, doporučující dopis od ředitelky školy, studentů a JA Czech). Jak konkrétně porota rozhodovala, netuším. Nicméně JA vybírala učitele, kteří jsou úspěšní v jejich programech. Naše hradecké studentské firmy vždy postoupily do super finále mezi deset nejlepších v zemi. Kromě toho vybírala kandidáta, který má určitý přesah z běžného učení. S kolegy v Hradci Králové totiž pořádám mezinárodní veletrh studentských společností. Letos v prosinci budeme slavit již desátý rok, doufám, že se to odehraje v Aldisu a že přijede více než pětaticet firem. To byl asi další důvod, proč jsem byl vybrán já, a ten další, že se snažím ekonomické věci přiblížit studentům v projektových dnech, kdy jdou do terénu, zjišťují informace, pak je odprezentují a propojí teoretické znalosti s praxí.

Jak jste se dozvěděl, že jste uspěl? Co vám v tu chvíli šlo hlavou?

Dozvěděl jsem se to právě od organizace JA Czech, která mě o tom písemně informovala. Vyhlášení bylo 15. července, a přestože jsem byl přihlášen do přímého přenosu a sledoval jsem vše on-line, nějak jsem své umístění v TOP 10 nezapamatoval. První okamžik byl pocit úspěchu a užíval jsem si, že se něco podařilo, což mě určitě potěšilo. Teprve později mě jeden můj vzácný kamarád navedl na myšlenku, že s tím oceněním jsou spojené závazky a očekávání. Pak jsem si uvědomil, že to bude možná těžší než lehčí.

Obdržel jste nějaký certifikát?

Ne.

Co na to říkali vaši kolegové, přátelé a rodina?

Blahopřáli mně, bylo to milé, hlavně komentáře.

Například jedna kamarádka napsala, že je pyšná na to, že může mít takového kamaráda. To se hezky čte.

Považujete to nejen za svůj úspěch, ale také za úspěch školy, v níž působíte?

Je to určitě spojená nádoba už v tom, jakou mám skvělou ředitelku školy, která nám ve všech aktivitách vychází vstříc a pomáhá nám. Je to také spojené s tím, že jsme vybudovali opravdu prestižní školu, protože máme motivované studenty se studijními předpoklady, a je tedy logické, že práce s nimi je pro učitele podnětem k zvyšování nároků nejen na ně, ale i na učitele.

O co se při samotné výuce snažíte? Co chcete svým svěřencům předat?

Snažím se jim předat samostatné ekonomické myšlení. V reálných i fiktivních firmách pak, aby sami přišli na to, co chtějí dělat po střední škole. Chci, aby se osamostatnili, uměli vystupovat před cizími lidmi, komunikovat, umět se prezentovat, představit svoji vizi, to jsou myslím základní cíle.

Máte na ně vysoké nároky?

Velmi vysoké.

Upřednostňujete školu hrou před drilem? Pokud ano, jak se to projevuje v praxi?

Záleží na tom, u kterého předmětu. Hra se určitě nabízí automaticky u firem, u ekonomiky občas, ale samozřejmě je to proložené drilem. Je to maturovací předmět a je potřeba, aby studenti měli takové penzum znalostí, aby se z nich poté stali odborníci v tomto oboru. Vše ale prokládám hrou ve smyslu pracovních listů, projektových dnů, aby si trochu

pohráli a zároveň se seznámili s realitou. Ekonomie je spíše racionální, kdežto ve firmách se občas improvizuje.

Jak vás z vašeho pohledu studenti vnímají?

Jsem sice kritický, ale snažím se je hodit do vody, aby plavali. Samozřejmě jsem kdykoliv na blízku, abych jim pomohl, když si nevědí rady. Mým přáním je, aby to šlo z nich, protože nemá smysl jim něco podsouvat. Můžu jim radit, navadět je, ale rozhodně jim nechci nic vnucovat.

Není to tak dávno, kdy klasickou školní výuku přerušila covidová pandemie a vše se přeneslo na distanční výuku. Jak jste se s tím jako pedagog vypořádal a jak to vnímali vaši žáci?

Nezbylo nám nic jiného, než se situaci rychle přizpůsobit, ale bylo to strašně náročné. Moje kolegyně, s níž paralelně vedu studentské firmy, měla správnou poznámku, že se z nás stali začínající učitelé. Všechno, co jsme do té doby uměli a znali, zmizelo. Dalo by se říci, že jsme všichni byli začínající učitelé, kteří „vyšli“ z pedagogických fakult. Také jsme se hodně naučili pracovat s informačními technologiemi, protože to byla v tu chvíli jediná cesta. Studenti situaci prvotně vnímali pozitivně, protože měli pocit, že jim to přináší hodně výhod. To však trvalo do okamžiku, než se vrátili zpět do školy a zjistili, že to zase takové výhody nebyly. Myslím si, že se prezenční výuka nedá nahradit. Uvědomil jsem si v této souvislosti, že mě robot ještě dlouho nenahradí, a také to, jak jsou sociální vazby hrozně důležité. Ukázalo se, že studenti těžce nesli, že dlouho budované vazby mezi nimi najednou rychle zmizely.

Snad se to v letošním roce vrátí do normálu a všichni ve škole se budou osobně setkávat. Jaký byl začátek letošního školního roku?

První pocity byly úžasné v tom, že se zase můžeme potkávat, vidět se, mluvit spolu, protože to se nedá ničím jiným nahradit. Na druhou stranu mě hodně šokovalo, že současní třetáci většinu svého studia vůbec nebyli ve škole. Zjistili jsme, že vůbec nic nevědí například o fiktivních firmách, které vlastně vůbec nezažili. Věřím ale, že se vše zase vrátí do původních kolejí.

Co vás jako učitele motivuje? Jsou to úspěchy vašich žáků? Kterého z nich si zvláště ceníte?

Osobně si nejvíce cením posunu každého jedince. Přiznám se, že se mi na konci čtvrtého ročníku těžko loučí se studenty, kteří vyrostli a jsou už určitými profesionály. Co se týče úspěchů, asi tím největším byl postup školy do evropského kola v Lille, kde jsme zastupovali Českou republiku.

Naplnila se vaše očekávání v profesi učitele?

Myslím si, že ano. Tuto profesi vykonávám jednadvacátý rok a zatím se do školy pořád hodně těším.

Vrtá vám hlavou, co by se mělo ve školství změnit? Kde jsou podle vás jeho slabiny?

Ani po té dlouhé době, co jsem učitelem, neumím přesně najít tu správnou linku mezi tím, co už je biflování a co jsou podstatné informace speciálně v té mé oblasti. Pořád řeším otázku, co je ještě důležité a co už není. To je myslím určitý problém českého školství, ale zase jeho předností je, že stojí na všeobecných znalostech. Proto jsme cenění v zahraničí, protože se umíme orientovat ve všech oblastech. ■

Fuckup AND CARRY ON

FuckUp Night Hradec Králové Vol. VI

20. 10. 2021 - 18:00

Bio Central

tř. Karla IV. 774, 500 02 Hradec Králové

O svých selháních promluví Tomáš Šebek (chirurg Lékařů bez hranic, podnikatel), Jakub Erler (hospodář), Jíří Kastner (manažerský psycholog) a Zuzana Habáňová (slepá cestovatelka).

Pořádá:

Partneři:

Snažil jsem se být sám sebou

Přišel, viděl, zvítězil. Řeč je o mladém, teprve pětadvacetiletém hradecké studentovi a sportovci Lukáši Vyšehradovi. Ten se totiž před nedávnem zúčastnil finále jednadvacátého ročníku soutěže Muž roku v Náchodě, nechal za sebou jedenáct soupeřů a získal po zásluze titul. „Já jsem ti to říkala,“ okomentovala Lukášův triumf krátce poté jeho maminka, která ho do soutěže „dotlačila“.

📷: HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV SOUTĚŽE MUŽ ROKU

„Přihlásil jsem se sám, ale pod tlakem maminky. Moc chtěla, abych to zkusil, a pořád mě do toho nutila. Abych měl klid, poslal jsem přihlášku do soutěže,“ směje se novopečený Muž roku, jenž po vyhlášení výsledků prožil podle vlastních slov obrovské překvapení a zároveň šok. „Neúčastnil jsem se s úmyslem vyhrát, ale stalo se. Na finále přijela spousta kamarádů, rodina i nová partnerka. Byla to radost nejen pro ně, ale i pro mě, že jsem tam nejlé zbytečně,“ řekl Salonkám Lukáš.

Do klání se původně přihlásilo 850 mužů, finále bylo nakonec dvanáctičlenné. Všichni včetně Lukáše museli absolvovat nezbytný casting. A jak probíhal? Jak nám sdělil Lukáš, nejdříve

proběhly nezbytné covidové testy. „Potom jsme po jednom chodili před porotu a musím přiznat, že jsem byl dost nervózní. Ptali se mě například, proč jsem se přihlásil, proč bych měl právě já být Mužem roku a podobně. Pak jsme se fotili ve spodním prádle a v oblecích. Dva týdny poté mě kontaktoval hlavní organizátor David Novotný a oznámil mně, že jsem byl vybrán mezi finalisty. Hned jsem tu novinku volal mámě. Byla neskutečně nadšená,“ vrací se do nedávné minulosti Vyšehrad.

Na finále se Lukáš nijak zvlášť nepřipravoval. Protože je od dětství sportovec, vsadil na tuto kartu. První disciplínou byla hromadná choreografie finalistů, kterou všichni společně nějakou dobu trénovali. Nebylo to pry sice vůbec jedno-

Před volbami i po volbách

tiskneme se stejnou chutí.

www.pratr.cz

duché, ale dopadlo to skvěle. Po představení jednotlivých finalistů byly na řadě volné disciplíny. „Z toho jsem měl trochu strach, protože jsem ještě dva týdny před finále nevěděl, s čím se představím. Nakonec jsem zvolil kolečkové brusle a naučil jsem se vystoupení. Prvním zádrhelem byl koberec na pódiu a pod ním kabeláž. Musel jsem si to mockrát vyzkoušet a myslím, že to nakonec dopadlo dobře,“ řekl Lukáš. Po přehlídkách ve zdravotnickém oblečení a ve spodním prádle finále vyvrcholilo přehlídkou v obleku. Pak už se čekalo na vyhlášení výsledků.

Každý z finalistů chtěl vyhrát, ale rivalita nebyla téměř znát. „Finále se neslo v kamarádkém duchu. Navíc organizátor říkal, že jsme první parta v historii soutěže, která zůstala celá i na after party,“ poznamenal Lukáš, který si svůj triumf užil naplno. „Jsem sice hodně soutěživý člověk, ale také hodně pokorný. Samozřejmě každý z finalistů byl něčím zajímavý a nedalo se odhad-

nout, jak bude reagovat porota a co se jí bude líbit. Jak jsem neměl vítězné ambice, snažil jsem se být sám sebou.“

Po vítězství mladého hradeckého sportovce se ze všech stran hrnuly gratulace přátel, rodina byla nadšená, hodně blahopřání bylo na Facebooku a Instagramu. Při finále byla osobně přítomná i Lukášova čerstvá partnerka Dominika. „Byla štěstím bez sebe. Trochu mě mrzelo, že se hned po vyhlášení výsledků na mě nahrnuli novináři, přítelkyně na mě musela dlouho čekat a nemohl jsem za ní hned jít. Naštěstí byla hodně trpělivá,“ usmívá se Lukáš, který se s Dominikou seznámil při cvičení ve fitcentru. „Rozhodil jsem sítě, abych se vůbec dozvěděl, jak se jmenuje. Proběhla nějaká konverzace na sociálních sítích, pozvání na rande a pak jsme si řekli, že to spolu zkusíme,“ prozradil Muž roku.

Za své vítězství obdržel hodnotné ceny v podobě například dovolené pro dvě osoby do Řecka, zapůjčení automobilu na půl roku či roční členství ve fitcentru. Největší radost mu však udělala cesta do Panamy na týdenní světovou soutěž krásy, která se koná od 11. do 18. prosince. „Pojeďu si užít čtrnáctidenní dovolenou do Panamy a myslím, že ten titul do Hradce přivezu. Už mi přišel harmonogram od pořadatelů soutěže. Finalisté budou představeni, budou se točit medailonky a reportáž do televize. Hodně se budou fotit přehlídky, půjde o takového nafouknutého Muže roku,“ těší se za oceán Lukáš, který v Praze na vysoké škole studuje tělovýchovu. Letos měl absolvovat státnice, ale tento záměr zhatily covidová situace i soutěž. „Proto si dám zřejmě rok volno a pak to budu řešit,“ sdělil.

Nový Muž roku nepochází vyloženě ze sportovně založené rodiny, ale od šesti let hrál fotbal. V současné době je pravidelným návštěvníkem fitcentra. „Sport je pro mě prostě životní náplň,“ poznamenal rodilý Hradečák, který své město miluje a ví, že by v něm nebo v jeho blízkém okolí chtěl v budoucnosti žít natrvalo s rodinou. „Láká mě ale možnost zkusit na přechodnou dobu život v Praze. Jsou tam jiné možnosti a určitě by to byla dobrá zkušenost,“ myslí si. Kromě sportu rád sleduje filmy, má rád dobré jídlo a víno. Jeho velkým životním cílem je spokojená a zdravá rodina. „Nepotřebuji mít milióny na účtu, ale když rodina bude cokoli potřebovat, chci, aby to dostala. Mým přáním je mít postavený dům, kde by rodina mohla spokojeně žít,“ dodal Muž roku 2021 Lukáš Vyšehrad. ■

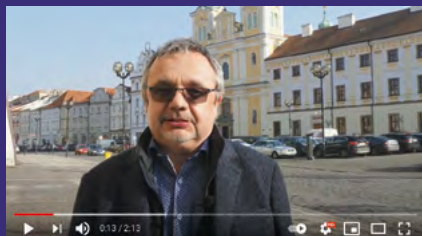
VÁŠ SPECIALISTA NA DANĚ, ÚČETNICTVÍ A AUDITY ÚČETNÍCH ZÁVĚREK

✓ Kompletní servis v oblasti daní

Nabízíme: daňové poradenství, poradenství ohledně DPH, DPH při fakturaci služeb v zahraničí nebo exportu a importu, daňové poradenství při dovozu či vývozu z EU, zpracování daňového přiznání, zajištění podání daňových přiznání včetně kontrolního hlášení DPH elektronicky, také podporu klientů u daňových kontrol.

Poslechněte si, v čem
Vám můžeme pomoci.

✓ Účetní servis

Zaměřujeme se na on-line i off-line vedení účetnictví a daňové evidence, zpracování mzdové evidence a IFRS reporting.

✓ Audit a auditorské služby

Realizujeme audity účetních závěrek podnikatelských subjektů, také ověření konsolidačních balíčků.

Kontaktujte nás:

HK Audit s. r. o.
Velké náměstí 149,
500 03 Hradec Králové
Tel.: 495 516 095
E-mail: hkaudit@hkaudit.cz
www.hkaudit.cz

Letní kino se stalo fenomémem Stříbrňáku

Už v minulé letní sezóně se v Parku Na Větví v Hradci Králové pořádaly v rodinném duchu filmové projekce. A to byl jen krok k tomu, aby vznikl nápad přesunout do kempu Stříbrný rybník LED obrazovku o velikosti pět krát čtyři metry a vytvořit zde letní kino. Už po prvním promítání, kdy na filmovou projekci dorazilo 150 návštěvníků nejen z kempu, ale také z města, se letní kino stalo fenoménem letošní sezóny na Stříbrňáku.

„Když jsme vstoupili na Stříbrňák a dostali do pronájmu restauraci, kolobar a stánek na pláži, řekli jsme si, že je potřeba vytvořit místo, kde se bude koncentrovat zábava a které bude využitelné jak pro návštěvníky, tak i pořadatele různých akcí. Od začátku jsme věřili, že filmové projekce, se kterými jsme odstartovali léto, budou tahákem pro lidi. Dnes už víme, že když vyjde počasí, budeme mít plno,“ prozradil začátky letní akce jednatel firmy Stříbrňák s. r. o. Radek Výchopeň.

Prvotní myšlenkou v této souvislosti bylo zkvalitnit služby v tomto vyhledávaném prostoru. Samotný provoz kina byl zahájen v červenci, za velkého zájmu diváků pokračoval v pravidelných středcích také v srpnu, což představovalo celkem osm projekcí, a poté se promítaly ještě další čtyři filmy, vždy každý pátek i v měsíci září.

„Jsme moc rádi, že se nám podařilo vytvořit partnerství s Kofolou, která nás v rámci své promoakce

Návštěvnosti i hodnocení pomohlo určitě i to, že jsme nevybírali vstupné a kino bylo zdarma. Nikde jinde v širokém okolí se totiž taková možnost nenabízí. Nálada byla vždy veskrze pozitivní, lidé si to užívali," pochvaloval si Radek Vychopeň.

Provoz letního kina bude pokračovat i v příští sezóně, ale nebude sloužit pouze k promítání filmů. V tomto místě jsou totiž v plánu i rozmanité koncerty, diskotéky, další kulturní a společenské akce. Měla by zde vzniknout celoroční scéna se širším záběrem, organizátoři plánují pronajímání tohoto prostoru včetně občerstvení. Výjimkou nebude pořádání různých firemních akcí, školení nebo teambuildingů. „Naším cílem je vytvořit z letního kina univerzální prostor k širšímu kulturně společenskému využití," řekl jednatel.

s názvem Kofokino zařadila na svůj ‚playlist‘. Díky nim i dalším partnerům jsme měli možnost vybudovat pódium a ozvučit celý prostor tak, že budeme v příští sezóně schopni produkovat koncerty zajímavých kapel a další nejen hudební eventy," uvedl jednatel.

Pořadatelé letního kina na Stříbrňáku mají jen pozitivní zpětnou vazbu i od návštěvníků. „Kdo se v létě v kempu ubytoval, velmi ocenil provoz letního kina a možnost strávit v lehátkách a s občerstvením příjemný večer při promítání filmů.

Podle něj je smyslem jít v tomto místě postupnými kroky, cestou kvality, aby návštěvníci odcházeli spokojení a vraceli se zpět do kempu Stříbrný rybník. „Chceme pro příští ročník zvýšit návštěvnickou kapacitu, máme v plánu pravidelné koncerty se zajímavými kapelami i rozšíření občerstvení. V hlavě nosíme rovněž jednu velkou akci, která by měla přitáhnout několik tisíc lidí. Zkrátka, uděláme vše pro to, aby si to všichni návštěvníci kempu Stříbrný rybník včetně letního kina po všech stránkách užili a byli spokojeni," dodal Radek Vychopeň. ■

Lhotická 183/955, 500 09 Hradec Králové
Tel.: +420 605 279 605
E-mail: restaurace@nastribrnaku.cz
www.nastribrnaku.cz

Dětská léčebna Vesna oslavila 40 let

Setkání pamětníků, komentované prohlídky a ukázky procedur, ale také zábava a koncerty. Největší a nejznámější dětská léčebna v České republice – léčebna Vesna – slavila 40 let existence. V pátek 17. září se do Janských Lázní sjely stovky lidí, kteří jsou s Vesnou už dlouhé roky neodmyslitelně spjatí.

Proslulá krkonošská léčebna se specializuje na dětské klienty s onemocněním pohybového aparátu, dýchacího ústrojí a klienty s nervovým onemocněním. Světovou proslulost získala léčbou následků dětské mozkové obrny. Proto byly oslavy jubilea zaměřené zejména na děti.

Při komentovaných prohlídkách bylo možné nahlédnout do vybraných cvičeben a rehabilitačních místností, sledovat ukázky procedur nebo navštívit typický dětský pokoj. A bylo co obdivovat. Lázně se totiž v posledních letech pustily do časově modernizace léčebny. Za 103 milionů korun dostala zcela novou tvář dvě patra ze šesti. „Snažili jsme se, abychom vyhověli současným požadavkům. Co bylo vybudováno před čtyřiceti lety, už přestalo vyhovovat,“ upozornil primář Vesny Jan Podojil. Vystavené panely s dobovými snímky a dokumenty připomínaly okolnosti, za jakých dětská léčebna na přelomu 70. a 80. let minulého století vznikla.

Venku před Vesnou se odehrával bohatý doprovodný program. Došlo k oficiálnímu křtu pamětní

desky a lázeňské budovy. Z pódia hráli a zpívali youtuberka Dominika Elischerová alias Mína a pouliční umělec Thom Artway. Děti zpívaly, tančily a soutěžily u zábavního stánku. Nový maskot Vesny skřítek Janíček rozdával čokolády a vodu z pramene. Od Vesny k lanovce a zpět jezdil lázeňský vláček. Hasiči a strážníci předváděli služební výstroj a techniku. „Oslava byla připravená hlavně pro lidi z Vesny, její zaměstnance a veřejnost. Jsem rád, že si to všichni užili,“ uvedl Martin Voženílek, ředitel Státních léčebných lázní Janské Lázně, pod které Vesna patří.

Vrcholem dne bylo uložení vzkazu pro budoucí generace do speciální časové schránky. Tvořily ho například kresby dětských pacientů, seznamy zaměstnanců Vesny, lázeňské dokumenty, ale i připomínky současné covidové doby. Schránku lázně umístily pod pamětní desku před hlavním vchodem do léčebny. ■

SALONKY

Hynek Šnajdar

Salonky

Velký šéf

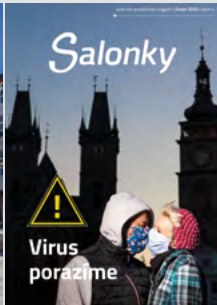
Salonky

Sbohem, legendo!

Salonky

Kuča again!

Salonky

Virus porazíme

Salonky

Fenoméni Petrof

Salonky

Filip Hronek
hokejová megastar v Hradci

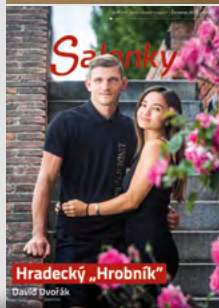
Salonky

Vodochoďští v akci

Salonky

Letecký záchranář
Anatolij Truhlář

Salonky

Hradecký „Hrobník“

David Dvořák

Salonky

První dáma
v zemědělství

Monika Hrabová

Salonky slaví druhé narozeniny

Spolupráce, instinkt, intuice, působivost. To všechno mimo jiné obsahuje z numerologického hlediska číslo 2. A právě tyto přívlastky jsou charakteristické pro kulturně-společenský magazín Salonky, který oslaví 1. října dvouleté narozeniny. Toto čtenářsky vyhledávané periodikum lze každý měsíc najít na mnoha vybraných distribučních místech po celém Hradci Králové. Říjnové vydání je už čtyřiařicátým magazínem, který právě držíte v ruce. Pravidelně

s svým četným čtenářům nabízíme zajímavé čtení, rozhovory s neobyčejnými a inspirativními osobnostmi krajského města, příběhy, reportáže ze společenské, kulturní i sportovní oblasti.

Na titulní stránce magazínu se už objevili takoví výjimeční lidé, jako jsou například Kamil Kuča, rektor Univerzity Hradec Králové, Jiří Kánský, ředitel Českého rozhlasu v témže městě, Zuzana Ceralová Petrofová, jednatelka a prezidentka slavné královéhradecké firmy Petrof, která byla v souvislosti s anketou TOP Ženy Česka 2020 uvedena do prestižní Sině slávy, hokejová megastar Filip Hronek, mladá a velmi talentovaná módní návrhářka Andrea Vytlačilová, jež obdržela bakalářský diplom z nejprestižnější módní školy světa – Central Saint Martins v Londýně, kuchař, herec, moderátor, producent Ivan Vodochoďský se svou dcerou, rovněž herečkou, Terezou, letecký záchranář Anatolij Truhlář, klavírista od Boha Matyáš Novák, hradecký Mistr akту, fotograf Miloš Vojtíš, Městských lesů pán Milan Zerzán, hradecký „hrobník“, jak se říká zápasníkovi MMA Davidu Dvořákovi, či v čerstvém říjnovém vydání veleděšná tenistka Kateřina Siniaková. To je pouze krátký výčet toho, co magazín pravidelně zveřejňuje.

Salonky však nejsou jen magazín. V redakci a zároveň studiu na Velkém náměstí v Hradci Králové vznikají také zpravodajské články a reportáže z běžného života města, které lze číst na webu salonkyhk.cz, na Facebooku, nebo je možné sledovat Instagram. Mimo to se zde tvoří podcasty, jejichž hosty jsou v rámci rozmanitých aktuálních událostí četní zajímaví lidé, kteří mají co říci. Salonky jsou tu tedy už dva roky pro vás a vstupují do roku třetího. Stále nám při tom jde o jedno: přinášet vám kvalitní čtení, příběhy Hradečáků a rozhovory, které vás zaujmou. Proto nám i v dalším období zachovejte přízeň a čtěte Salonky! ■

Při tréninku pomáhají GPS vesty, dron i diagnostické přístroje

Září bylo prvním testovacím měsícem Regionální fotbalové akademie v Hradci Králové (RFA). Na jejím spuštění se podílelo vedení Královéhradeckého kraje, města Hradec Králové a Fotbalová asociace České republiky (FAČR). Projekt je zaměřen na rozvoj fotbalových talentů ve věkových kategoriích 14 a 15 let.

📷 TEREZA KARANSKÁ, FOTO: ARCHIV FC HK

První Regionální fotbalová akademie se na světě dostala v roce 2015 a ta hradecká je už desátou v České republice. Z hlediska školní docházky se zaměřuje na žáky 7., 8. a 9. tříd. „O akademii je velký zájem. V tuto chvíli jsme si nechali dvě volná místa, kdyby se v kraji objevil šikovný kluk, aby měl možnost se v akademii rozvíjet. Maximálně můžeme mít 50 dětí ve dvou kategoriích,“ říká hradecký trenér kategorie U14 Martin Štěpán.

Projekt je prováděn se Základní školou Sever, kde žáci absolvují povinnou školní docházku. Sever je už spoustu let zázeminím, kde se vychovávají nové fotbalové naděje. „Místo pro fungování akademie si těžko dovedu představit lepší. Ne snad pro pro-

story, které nabízí, ale hlavně pro to, jací lidé tam pracují. Všem na ZŠ Sever patří velké uznání za jejich přístup, protože bez nich by v Hradci Králové žádná akademie nebyla,“ vychvaluje Štěpán. Na povinnou školní docházku klade projekt velký důraz, protože profesionálním fotbalistou se bohužel nestane každý, a tak FAČR dohlíží na to, aby žáci plnili školní povinnosti poctivě. Mimo jiné využívá akademie i sportovní zázemí klubu FC Hradec Králové.

Hráči mají připraveno šest hodin pohybové aktivity týdně. Jedná se o rozšíření tělesnou výchovu v rámci školní výuky. Zaměřena je především na rozšíření pohybových dovedností a posílení svalů, které jsou často při fotbale jednostranně zatěžovány. Pohybová gramotnost je ovlivňována zařaze-

ním kompenzačních cvičení, plavání nebo třeba gymnastiky. Akademie se věnuje i skupinovému tréninku, který je při fotbale velmi zásadní. Pohybové aktivity jsou vždy pod dohledem hlavního trenéra, učitele tělesné výchovy a fyzioterapeuta, kteří spolu spolupracují. „Momentálně máme sedm trenérů. Od sezóny 2022/2023 nás bude deset. Akademii máme pro první rok zatím jen v kategorii U14, proto je i méně trenérů,“ vysvětluje Martin Štěpán.

RFA se od klasických fotbalových tréninků liší především přístupem k hráčům. „Rozdíl je v režimu a profesionalismu. O kluky je postaráno během celého dne. K dispozici je mnoho trenérů, včetně fyzioterapeuta a kondičního trenéra. Důraz je kladený i na stravu, takže zdaleka nejde jen o fotbal. A v tom je ten zásadní rozdíl,“ tvrdí Štěpán a dodává, že kluci mají servis od rána až do večera.

Čas, kdy se o kluky starají, je podmíněn tím, jestli jsou na internátě, nebo jezdí odpoledne domů. K dispozici má akademie i vybavení, které při tré-

ninku velmi pomáhá. „Vyzdvihl bych pár věcí, které v našem prostředí ještě nejsou úplně typické. Jsou to GPS vesty, dron na natáčení tréninků nebo fotobuňky na měření rychlosti.“ Akademie využívá i aplikaci XPS network, která pomáhá při tvorbě tréninkových plánů. Tu používají trenéři, hráči a fyzioterapeuti, aby mohli naplánovat co nejefektivnější průběh tréninků. Software umožňuje

INZERCE

OPTIKA SOVA

NEJBLIŽŠÍ OPTIKA U NÁDRAŽÍ

- ◆ měření zraku optometristou
- ◆ zhotovení brýlí do 1 hodiny
- ◆ oprava brýlí
- ◆ odborná pomoc při výběru brýlí
- ◆ prodej optických pomůcek
- ◆ aplikace kontaktních čoček

www.optikasova.cz

S. K. Neumanna 901/27
500 02 Hradec Králové
Tel.: 734 244 698
info@optikasova.cz

Otevírací doba:
po-pá 8-18 hodin
sobota 9-12 hodin

vytvářejí tréninková cvičení, plány, měřit výsledky hráčů a sdílet znalosti všech, kteří systém využívají.

Regionální fotbalová akademie se zaměřuje nejen na studijní výsledky a fyzické výkony, ale i na stravování svých hráčů. Realizační týmy mají k dispozici diagnostické přístroje InBody, které slouží k měření tělesného složení. Hráči trénují několikrát denně, a proto by jejich strava měla být vyvážená a pestrá. Do jídelníčků je jim zařazován dostatek bílkovin, sacharidů, tuků a potřebných vitamínů.

Cílem akademie je nastavení konkurenceschopnosti hráčů v daných věkových kategoriích, a to na mezinárodní úrovni. Fotbalová asociace ČR chce mít v budoucnu zastoupení ve všech krajích. „Akademie je důležitá pro celý Královéhradecký kraj. Naším cílem je pomoci klubům v okolí zlepšit své podmínky pro práci s dětmi, aby jich co nejlépe mělo nejlepší možné podmínky pro rozvoj,“ říká Martin Štěpán. Vybraným hráčům z celého kraje má akademie dopomoci například k získání profesionálních kontraktů anebo k prosazení se v juniorských reprezentačních výběrech. ■

Richard Jukl, generální manažer FC HK

Regionální fotbalová akademie je pro celý Královéhradecký kraj obrovským přínosem z hlediska výchovy mládeže. Pomáhá všem klubům v regionu zvýšit úroveň mládežnické kopané a zároveň připravuje možné adepty na vrcholovou kopanou. Hráči mají nastavené špičkové podmínky jak na tréninky, tak na stravování, fyzioterapii a v neposlední řadě i zdravotnické zabezpečení. Zařadili jsme se tím mezi kraje s nejlepší výchovou mládeže. Je to ocenění dlouhodobé práce ve výchově mladých talentů.

Milan Příbýl, místopředseda představenstva FC HK

Regionální akademii pod záštitou FAČR považují za obrovský přínos. Umožní nám ještě kvalitnější práci s mládeží, která je dlouhodobě pro náš klub velmi důležitá. Mládežnická mužstva hrají důstojnou roli v soutěžích ve všech věkových kategoriích. Ti nejlepší dostávají velmi brzy šanci v týmu dospělých. Máme mnoho mládežnických reprezentantů. Málokterý tým má ve svém prvotním kádru takový počet svých odchovanců. Regionální akademie nám díky finanční podpoře a sdílení metodiky umožní ještě zvýšit kvalitu trenérů a celého realizačního týmu, jejich další rozvoj, fyzioterapii, rehabilitaci a lékařskou péči. Zlepší se také materiální vybavení. Jsme moc rádi, že se nám podařilo Regionální akademii do Hradce Králové získat. Už před pěti lety jsme byli blízko, ale tehdy to nedopadlo. Teď můžeme naplno využít její potenciál. Akademie by měla dávat příležitost nejtalentovanějším mladým fotbalistům nejen z celých východních Čech a ve spojení s vybudováním nové arény je lákat do Hradce Králové, aby neodcházeli do jiných klubů mimo region.

ZD Všeřtary
Agriculture group

Monika Nebeská

předsedkyně představenstva
společnosti Zemědělské
družstvo Všeřtary

„Děkuji svému
týmu kolegů
za organizaci
a za účast všem
návštěvníkům
akce Oslava
Všeřtarské
cibule a brokolice
2021.“

Více informací o ZD Všeřtary
a oslavě najdete na:
www.vsestarskaoslava.cz
www.vsestary.cz

Jirka Široký

ve službách
hradeckého fotbalu

D nešní vzpomínka bude patřit Jirkovi Širokému, neodmyslitelné postavě fotbalového oddílu Spartak Hradce Králové, kde tento nepřehlédnutelný mužik působil ke konci padesátých let na starém škvárovém hřišti U Nemocnice jako pomocník kustoda a správce pana Kašpara. Po přechodu fotbalistů na nový všesportovní stadion pracoval potom i v Malšovicích. Jirka byl menší postavy, měl holou, na vršku zašpičatělou hlavu a příšerně odstáté uši. Říkalo se mu Hurvínek a hradečtí ligoví fotbalisté se mu proto smáli a varovali ho, aby si dával pozor, až bude foukat vítr, protože by ho mohl do těch jeho plachet nabrat a roztočit ve vzduchu. Vyslovoval špatně písmeno „r“, a když mluvil, tak to od něho znělo jako chr. Jednou prý volal na hřišti na sekretáře pana Karla Roubíčka: „Pane Chroubíček, dochrrostenčí, ty kuchrřvy, zase zchchratili mechrrunu a asi ji ukchrradli.“ Sekretář ho potom s úsměvem musel uklidňovat, že to nebude tak horké, že míč se určitě najde.

Jeho syn Jiřík byl úplnou kopií svého táty; pošuk a vzhledem Hurvajs jako vyšíť. A tak není divu, že i on posloužil občas k malému žertíku. Tehdejší mistři republiky již na Malšáku strčili malého Jiříka do kupky sena a táta ho dlouho hledal a křičel, kam mu toho kluka zase schovali. V té době hráli v hradeckých barvách Spartaku fotbalisté Jindra, Paulus, Pičman, Hledík, Krejčí, Michálek a další výborní fotbalisté, kteří se tenkrát náramně bavili.

Při jednom ligovém zápase se zase stala další humorná událost,

ve které byli oba, táta se synem, středem pozornosti. Stalo se, že při utkání malý Jirka utekl svému tátovi z dozoru, vběhl na hřiště a zběsile utíkal k rohovému praporku. Než ho táta za obrovského povzbuzování naplněných tribun dostihnul, Jiřík stačil vytrhnout ze země praporek a začal s ním mydlit hráče soupeře. Ovace domácích fanoušků a všech fotbalistů na hřišti nebraly konce.

Jednou po ligovém zápase Jirka Široký přinesl fotbalistům velký proutěný koš, aby se tam naházely propoceně dresy, ručníky a další věci k vyprání. Podle vzpomínek samotných hráčů tam hodili i správceva pomocníka, koš zavřeli a odešli z kabiny. Jirka prý křičel jako pomínutý: „Vy kuchrřvy, pusťte mě ven!“ Hlavním iniciátorem této taškařice byl prý stoper Jiří Hledík. Většina z účastníků dnes bohužel nežije, nicméně ti, co tu jsou, jako Ladislav Pokorný a Eda Schmidt, by mohli dlouho vyprávět zážitky s tímto pánem. Ligoví fotbalisté hradecského Spartaku mají také v paměti, že když jeli hrát mistrovský zápas

někam ven, Jirka prý jezdil ještě s někým napřed autem, vezli koš s veškerou sportovní výbavou, a když kluci přišli před utkáním do kabiny, měli každý svůj kompletní dres na věšáku a bylo to tam, jako kdyby hráli v Malšovicích. Prostě Jirka byl jednička a fotbalisté ho měli rádi.

Dosti často se stávalo, že když přijelo nějaké mužstvo, třeba Sparta nebo Slavia, k zápasu na všesportovní stadion, on hned vystartoval. I když to měl od svého nadřízeného Františka Voltra přísně zakázané, všem hráčům a trenérům podával ruce a vypadalo to, že je vítá předseda klubu nebo nějaký přední funkcionář. Vedoucí všesportovního stadionu František Voltr přidává další neuvěřitelný zážitek s tímto pomocníkem kustoda. Jednou takhle kontroloval objekt v tribuně a něco zaslechl od bazénku, kam se hráči chodili koupat a rehabilitovat. František Voltr vzpomíná: „Koukal jsem jako blázen, bazén byl celý napuštěný a v něm Jirka Široký dováděl s nějakou slečnou ve vodě a náramně se oba bavili.“

Po Hradci se tradovala i tato neuvěřitelná a velice zábavná příhoda. V hlavní roli opět vystupoval on. Podle vyprávění tehdejšího fotbalisty a reprezentanta Edy Schmidta jel jednou Hradec domů z vítězného zápasu. V autobuse cestou domů jel s nimi i Jirka Široký, vládla příjemná zábava, něco se i vypilo, páni fotbalisté se náramně bavili a Jirka byl samozřejmě ve svém živlu. Když se již blížili k Hradci Králové, ustrojili ho do černobílého dresu Spartaku, navlékli mu

trenérky, štulpny a kopačky. Ve městě autobus zastavil, milého Jirku vysadili a on pak prý v té paradě musel jít až do místa svého bydliště pěšky. V té době ho znalo hodně lidí, co chodili na fotbal, byl určitě středem pozornosti a cestou domů pozdravován hradeckými fandy.

Další neuvěřitelné zážitky s ním zase líčil stoper Honza Rolko. Jednou vyrazili Hradečáci hrát fotbal až na Slovensko do Banské Bystrice. Jirka si s nimi sedl do autobusu, a když vyjžděli ze všesportovního stadionu, na příkaz tehdejšího předsedy klubu pana Václava Štětky musel opustit autobus a výprava tedy jela bez něho. Fotbalisté tehdy někde cestou přespalí, ale když druhý den přišli před zápasem do kabiny hostů, byli doslova šokováni. Jirka Široký stál u masážního stolu a právě na něj dával deku.

Další pikantní historku s ním zazili fotbalisté při přípravě mužstva před ligovým zápasem na malšovickém stadionu. Tehdejší trenér Zdeněk Krejčí ho požádal, aby napsal na tabuli křídou sestavu na zápas. Jirka ji tedy

napsal, ale Krejčí na to hned reagoval a ptal se ho, proč tam napsal 12 hráčů. On mu odpověděl: „No tchrenére, přece abychom vyhchrráli.“ Byl to maskot mužstva a před zápasem se mužstvo vždy v jeho přítomnosti patřičně uvolnilo.

Bylo o něm známo, že pracoval v ZVÚ a po práci chodil vždy ještě pomáhat na stadion. Tato vzpomínka svědčí o tom, že to nebylo žádné ořezávátko a měl za ušima. Ve Škodovce samozřejmě měli píchací hodiny a každý pracovník měl svoji píchačku. Na všesportovním stadionu měli údržbáři také píchací hodiny a úplně stejné jako v ZVÚ. Jirka byl koumák a zjistil, že by toho mohl patřičně využít ve svůj prospěch. Jednou šli kluci z tréninku a koukali jako blázní, Jirka si tam odpíchnul a šel domů. Na píchače pro ZVÚ měl ten den příchod do závodu v 6.00 a odchod v 19.00. Prostě on se vyznal a věděl moc dobře, jak se dělají přesčasy.

Své by o něm mohl vypravovat i Ladislav Škorpil, trenér se smyslem pro humor, který s ním má

také spoustu zážitků. Když se ho někdo zeptal, kolik mu je let, vždy odpovídal: „Mně je tolik chrroků jako Kchreječimu a ma-sécheru Kopecckému.“ Všichni tři byli ročník 1928. Od ZVÚ měl garsonku v Orlické kotlině a kdo tam byl, žasnul, jak tam měl vždy krásně naklizeno.

Tak takový byl Jirka Široký alias Hurvínek, dobrý člověk, který po práci ještě pracoval a žil pro hradecký fotbal. Podle vzpomínek lidí ze Spartaku Hradec šel jednou ze všesportovního stadionu už domů a na silnici byl ve městě sražen autem. Byl odvezen do nemocnice a nakonec zemřel někde v sociálním zařízení. V letošním roce by mu bylo 93 let. Tak obětavého a velice svérázného pracovníka, který hráčům čistil i kopačky, staral se jim o všechno a byl pro ně i maskotem mužstva, Spartak Hradec Králové po jeho smrti už neměl a nejspíš už nikdy mít nebude. Jiří Široký ve své době určitě patřil k hradeckému fotbalu a všichni, kdo ho znali, si na něho dodnes rádi a v dobrém zavzpomínají. ■

Slávek Trávníček

INZERCE

Ideální místo pro vaši okamžitou on-line prezentaci

PR články, bannery, pozvánky,
cenové akce, komerční sdělení

Salonky HK

#Salonkyhk

K hraní mě připoutal úraz

V České republice je tento svět zatím na pozadí, i tak se k e-sportu přidává více a více lidí. Jedním z našich nejlepších profesionálních hráčů je David Lacina, který hraje hru Counter-Strike. Na kontě má titul mistra České republiky a vítězství na turnajích například v Německu nebo Dánsku. Teď se snaží více věnovat mládeži, která se do světa počítačových her teprve vrhá.

📷 TEREZA KARANSKÁ, FOTO: ARCHIV DAVIDA LACINY

Tvoje práce je snem spousty mladých kluků. Jak ses k tomu dostal?

Moje cesta začala tím, že jsem si na základní škole zlomil páteř a musel jsem na čas přestat s fotbalem, kterému jsem se věnoval. Tím, že jsem byl více doma, jsem dost času trávil u počítače. Hry jsem hrál už od malička, ale po té nehodě jsem měl více času, nemohl jsem sportovat, a tak jsem hrál. Postupně jsem zjišťoval, že mi to jde. V televizi jsem pak viděl turnaj v USA o jeden milion dolarů a říkal jsem si, že by bylo fajn, kdybych na nějakém takovém turnaji jednou mohl být. A tak jsem hrál a hrál, až jsem se vypracoval.

Při hraní používáš přezdívku Kaparzo, má to nějaký význam? Jak to vzniklo?

Když jsem začínal hrát, první hrou bylo Medal of Honor, což je udělané podle filmu Zachraňte vojína Ryana. A v něm herec Vin Diesel ztvárňuje roli Kaparza. Je tam jedna scéna, ve které zachraňuje dítě z rozbořeného domu a německý voják ho zastřelí. Vina Diesela jsem měl rád, a tak když jsem hrál tu hru, říkal jsem si, že se Němcům pomstím za to, že ho ve filmu zastřelili. A už mi to nějak zůstalo.

Hraješ sám za sebe, nebo máte nějaký tým?

Hry se většinou hrají pět lidí na pět a hraje se za organizaci, která má sponzory. Tím se jim dělá reklama. Dnes už mají i co nabídnout, takže je za to člověk normálně placený. Samozřejmě hráč musí být na určité úrovni, aby byl pro organizace zajímavý. Každý v týmu má svou roli. Je tam například někdo, kdo tým vede, další, co hází granáty, nebo odstřelovač. To jsem například já.

Dá se nějak trénovat? Vymýšlíte třeba taktiku?

Musí se trénovat. Já jako odstřelovač mám jen

Městské lesy Hradec Králové a.s., redakce časopisu Myslivost,
Východočeská televize V1, Český rozhlas Hradec Králové, Česká lesnická akademie Trutnov
ve spolupráci s dalšími partnery zvou na 1. ročník akce

DEN S MYSLIVCI

sobota 16. října od 10 hodin

Kemp Stříbrný rybník v Hradci Králové

Akce se koná pod záštitou primátora města Hradec Králové prof. PharmDr. Alexandra Hrabálka, CSc.

- Pódia s odborným i zábavným programem
- Soutěž ve vaření kotlíkového zvěřinového guláše
- Sokolnictví
- Lovecká kynologie – ukázky práce loveckých psů
- Laserová venkovní broková střelnice na letící terče
- Vystoupení známého imitátora Václava Faltuse
- Program pro děti
- Ukázky vábení zvěře
- Myslivecké soutěže: poznávání hlasů zvěře,
soutěž o nejhezčí myslivecký klobouk,
házení flinty do žita a další
- Show s kočky a biči
- Tradice i moderní technologie v myslivosti
- Ukázky lovecké hudby
- Myslivecká dechovka Atlas
- Hudební skupina Klapeto
a mnoho dalšího

Dámy a pánové, nezapomeňte si vzít svůj nejlepší myslivecký klobouk!

Občerstvení včetně zvěřinových specialit zajištěno. Vstup zdarma.

Hlavní partneři:

východočeská
televize

jeden náboj a ostatní jich proti mně mají třeba třicet. Takže musím mít přesnou mušku a dobré reflexy. Když to přirovnám například k fotbalu, tam trénink trvá dvě hodiny a aby byl člověk dobrý v e-sportu, musí trénovat mnohem déle. Klidně dvanáct hodin denně.

V hraní se pořádají velké turnaje po celém světě. Jak probíhají?

Na některé turnaje se hraje kvalifikace z domova, ale potom na finále se jede někam na jedno místo. Hrál jsem například v Praze na výstavišti. Jsou světové turnaje, při kterých jsou vyprodané hokejové haly. Každý má svůj stůl, počítač a celý tým sedí u sebe.

Při klasické práci lidé dostávají měsíční výplatu nebo jim vydělává podnikání. Jak je to u tebe?

Záleží na tom, jak je člověk šikovný. Když já streamuji, tak mi tam lidé mohou dobrovolně poslat peníze. Takže mě mohou podpořit samotní diváci a mají z toho potom výhody. Když jsou nějaké soutěže, mají větší šanci vyhrát a podobně. Dále pak záleží na tom, kdo má jakou spolupráci se sponzory. Od nich mám fixní plat, ale potom záleží na mně, kolik si k tomu vydělám peněz. Ať už je to třeba z reklam, nebo focení pro firmy.

Hraní her je přeci jen lidmi kritizované vyseďávání u počítačů a často se na něj v dnešní době kouká skrz prsty. Říká se, že děti sedí doma, hrají hry a nic jiného nedělají. Jak ty na to pohlížíš?

Já to vnímám také jako velký problém, ale vzhledem k tomu, že mě sledují většinou lidé mezi 18 až 30 lety, to beru už jako jejich rozhodnutí. Ale sám vím, že když někam přijedu a jsem v kontaktu s dětmi, mám za chvíli nafouknutou hlavu z toho, jak mi říkají, co všechno sledují. Věřím

tomu, že pro rodiče musí být těžké to uhlídat, protože ne každý youtuber se chová zodpovědně.

U počítače tedy trávíš hodně času. Jak si to potom kompenzuješ? Věnuješ se nějakému sportu?

Teď jsem momentálně tváří projektu Zdravý hráč, který je pod záštitou České spořitelny a má pomoci dostat lidi od počítačů. Anebo alespoň, aby si ti hráči uvědomili, že to není jen o tom sezení u počítače, ale že musí mít i nějaký pohyb. Protože když člověk pořád jen sedí, tak se kazí záda a musí se posilovat. Chceme jim ukázat, že když budou sportovat, budou se pak i lépe soustředit a vyčistí si tím hlavu. V této době má většina týmů svého trenéra, který jim tvoří i pohybový plán.

Dá se v tomto odvětví stanovit nějaký cíl? Například herci mají Oscary. Máte něco podobného?

Profesionálové většinou míří na Major, což je jeden z největších turnajů na světě. To je podle mě asi cíl a sen každého hráče. Pak je samozřejmě ještě Grand Slam, což znamená, že hráč vyhraje čtyři tyto velké turnaje v roce. Tam je pro ně odměna okolo jednoho milionu dolarů.

A co je tvůj cíl?

Já teď už moc nehraji na turnajích, ale věnuji se streamování. Takže hraji, mám na sebe namířené kamery a komentuji to. Hodně lidí nemá na samotné hraní čas, takže si tou hrou mohou projít aspoň tímto způsobem společně se mnou. Dá se říct, že jsem teď na té druhé straně, kde se snažím přesvědčit sponzory, aby se do e-sportu zapojili a podpořili ho. Zároveň jsem tváří několika firem, které zastupuji. Do budoucna bych určitě chtěl pořádat bavit lidi, být pro ně zajímavý a pomáhat e-sportu tady v České republice. Nebránil bych se ani tomu, že bych dělal trenéra nějakému týmu. ■

Pojďme k volbám a odstartujme změnu spolu!

Blíží se parlamentní volby do Poslanecké sněmovny PČR, kde se tvoří zákony a pravidla, jež ovlivňují téměř každou oblast našeho života.

Proto je nesmírně důležité, abychom všichni využili svého práva volit, které dnes možná považujeme za samozřejmost, ale je naopak naši velkou výsadou, za niž jsme v historii mnoho bojovali, a které bychom neměli opomíjet. Každý hlas může být tím rozhodujícím na misce vah naší budoucnosti.

V posledních letech se opakovaně stává, že spoléháme na jakési nové mesiáše, kteří nám slibují, jak pro nás a za nás zařídí, abychom se měli dobře. Ale tak to přeci není!

Politika je ale řemeslo jako každé jiné, které se musíte naučit. Můžete mít určité předpoklady, ale potřebujete také manažerské dovednosti, předchozí zkušenosti z nějakého oboru a chuť si to každý den odpracovat. Pokud se to naučíte dobře, můžete na tom všem stavět a mít prokazatelné výsledky. V opačném případě Vám zbydou jen neuskutečnitelné nápady a nesplněné populistické sliby. Kritizovat a slibovat umí každý, ale něco skutečně vykonat jenom ten, kdo dokáže víckrát vstát než padnout, umí věci dotahovat do konce a problémy řešit.

Za uplynulé období se nám v Královéhradeckém kraji podařilo jak na komunální, tak celokrajské úrovni mnohé, ale stále zůstává řada problémů, které je třeba dotáhnout či nově řešit. Já osobně

se proto v dalším období chci zasadit o legislativní změny, které zpřehlední a zrychlí procesy výstavby liniových staveb (protože současně přijatá novela to nedokázala) – v našem kraji zejména dálnice D11 a D35, návazné páteřní komunikace a obchvaty měst, dále o systémové financování oprav silnic a modernizaci železnice. Zaměřím se také na nutné změny v sociální oblasti, které nás s ohledem na stárnutí populace čekají. Ale čekají nás také změny ve školství, kde je potřeba nastavit nový přístup k výuce, ředitelé škol se musí zabývat méně byrokracií a věnovat se zejména kvalitě výuky. Je třeba rozvíjet dlouhodobě opomíjené učňovské školství, zrevidovat rámce výukových programů a umožnit tak vzájemnou prostupnost škol. Máme před sebou velké výzvy k řešení klimatické a energetické situace, jejichž řešení bude velmi určující pro to, jaká bude kvalita našeho života a jaký odkaz tu po sobě dalším generacím zachováme.

Je nejvyšší čas spojit síly, zkušenosti a společné hodnoty k tomu, abychom dokázali spojit rozdělenou zemi. Protože bez toho nemůže nastat žádná změna, která by nás posunula k ekonomicky zdatnému a právnímu státu v duchu západních hodnot. My politici se o to musíme snažit ze všech svých sil a se vši odpovědností, ke které se zavazujeme již svou kandidaturou. Ale ne my za Vás – o Vás, ale jedině SPOLU s Vámi to můžeme dokázat!

Nenechte svůj hlas propadnout.
Přijďte 8. a 9. k volbám! ■

Muzika je můj život

Je zástupcem ředitele Základní umělecké školy Střezina v Hradci Králové. Radek Škeřík je navíc výborný akordeonista a klavírista, aranžér, dirigent Akordeonového orchestru Safari. Hrál a stále hraje v několika zejména jazzových formacích. „První, co jsem se do sebe snažil dostat, byly nahrávky fenomenálního amerického pianisty Duka Ellingtona, jehož portrét mám pověšený v kanceláři. Řekl bych, že je to taková moje ikona,“ řekl Salonkám.

🗨️ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV RADKA ŠKEŘÍKA

Rodiče své děti obvykle přihlašují do „ZUŠky“ na klavír, housle či klavír. Jaký je zájem o akordeon, který v hradecké škole vyučujete?

Když jsem tady založil akordeonový orchestr, myslel jsem si, že zájem obrovsky vzroste, ale spíše to má efekt, že děti u toho nástroje o to déle zůstávají. Už tady ale máme letos čtyři učitele hry na akordeon a dvaatřicet žáků. Není to málo, ale pořád se akordeon řadí k méně frekventovaným nástrojům.

Čím je tento nástroj výjimečný?

Má všechny přednosti klavíru, a navíc si ho lze vzít kamkoli s sebou. Akordeon nepotřebuje elektriku, takže je na něj možné hrát prakticky kdekoli, a je velmi všestranný. Samozřejmě bývá zaškatulkován jako nástroj lidový, ale myslím si, že už je načase toto klíšé překonat. Nejpříbuznější nástroj akordeonu jsou překvapivě varhany, kde většinou také

vzniká tón přes vzduch. Vůbec není výjimkou, že se na akordeon hraje například Bach a další barokní skladby či jazz. Často se vyskytuje v kapelách folkového zaměření, je to prostě univerzální nástroj.

Vy jste se na něj učil hrát od roku 1985 v choceňské ZUŠ. Proč jste si ho vybral?

Jednou v dětství, bylo mně asi čtyři nebo pět let, jsem si na nějaké pouti vybrečel, aby mně rodiče koupili foukací harmoniku s klapkami. Foukal jsem do ní a začalo mě to zajímat. Naši mě přivedli k nějakému muzikantovi, aby zjistili, jestli to má nějakou perspektivu, a ten jim doporučil, aby mě přihlásili do hudebky. Protože v rodině není velká hudební tradice, naši nevěděli, na jaký nástroj mě mají dát. Rozsekl to děda, který řekl: Vem si harmoniku, tam máš celý orchestr. A měl pravdu.

Sedl vám hned od začátku, nebo jste měl touhu to změnit a hrát na něco jiného?

Když se na to dnes dívám z pozice učitele, důležitější aspekt než volba nástroje je, zda si sednete osobnostně s učitelem. Mně se to povedlo na více než sto procent. V Chocni jsem se potkal s panem Antonínem Malým, což byl a dodnes je všestranný muzikant. Právě on mě přitáhl k jazzu. Jezdili jsme s akordeonem po soutěžích a dokázal nejen mě, ale spoustu dalších žáků připravit na vysokou koncertní úroveň i při zachování všeobecného lidového muzikantství. On byl určující postavou v mém dalším hudebním vývoji.

Hrajete také na klavír. Dá se tedy říci, že muzika je váš život?

Ano, dá se říci, že muzika je můj život. Občas slyším, že je zdravé, když má někdo koníčky odlišné od svého zaměstnání. Já to mám tak, že se v zaměstnání zabývám muzikou a ve volném čase také. Zatím nemám pocit, že by se to na mně nějak negativně podepisovalo.

Působil jste tehdy ve studentské jazzové formaci Jazzevec. Je právě jazz vaší láskou? Kdo z jazzmanů je vám nejbližší a proč?

Jazzevec byla studentská kapela na hradecké univerzitě, v níž se sešla parta asi osmi kluků, z nichž nikdo pořádně nevěděl, jak se jazz dělá, ale všechny to hrozně zajímalo. Měli jsme takový studijní klub, kde jsme si pouštěli nahrávky, a mě to obrovsky chytlo. Na jazzu se mi líbí, že je tam prvek velkého řádu a zároveň prvek improvizace. Tento mix mě moc přitahuje. První, co jsem se do sebe snažil dostat, byly nahrávky fenomenálního amerického pianisty Duka Ellingtona, jehož portrét mám pověšený v kanceláři. Řekl bych, že je to moje ikona.

Kterými dalšími formacemi jste prošel a co vám tato angažmá dala?

Už ve zmíněném Jazzevci jsme si udělali potřebné kontakty a vytvořila se nová přátelství. Proto jsem se dostal do Big Bandu Aldis, dnes je to Big Band Jiřího Pavlíka, kde hrají už skoro dvacet roků na piano. Později jsem začal zakládat různé menší kapely, dodneška jich udržuji v činnosti zhruba sedm.

Ještě hrajete na klavír v orchestru Pirate Swing Band? Co je jeho hudební cestou?

Jde o jazzový Big Band, jehož hlavní činností je předělávání populární a rockové muziky do jazzového kabátu. Snažíme se k tomu mít humorný přístup a tím se odlišujeme od kapel podobného typu, které se drží třeba klasického swingu 30. a 40. let.

My si nepůjčujeme aranže od jiných seskupení, ale s druhým lídrem kapely Jirkou Ševčíkem to tvoříme sami, aby to bylo autentické.

Vy jste pro band mimo jiné zaranžoval skladby Queen a díky tomu jste byli v roce 2011 pozváni do švýcarského Montreux na oslavu čtyřicetin této skupiny. Jak na tuto událost vzpomínáte?

Bylo to fantastické místo na břehu jezera mezi horami a vůbec se Freddiemu Mercuryemu nedivím, že si toto místo zvolil jako své bydliště. Byl to festival lidí, kteří jsou velkými fanoušky kapely Queen, a celé město bylo na nohou. Od rána do večera tam na všech možných jevištích hrály queenovské revívaly, sólisté a podobně. Dostali jsme, jako taková atrakce, nádhernou příležitost hrát na závěrečném koncertu festivalu. Byla to nádhera a měli jsme velký úspěch.

Nyní jste už patnáct let dirigentem školního akordeonového orchestru Safari. Představíte nám ho?

V Hradci Králové je tradice akordeonových orchestrů už od 50. let. Pan ředitel mě přivedl na myšlenku, zda by nebylo na čase založit orchestr pro mladé hráče, kteří nemají kde hrát. Ta myšlenka mě hodně nadchla a v roce 2006 tady vznikl nejdříve osmičlenný soubor akordeonistů a postupně to bobtnalo, protože to děti bavilo. Neděláme klasiku, ale jsme Big Band, kde místo saxofonů a trumpet jsou harmoniky. Máme klasickou rytmiku s bicími, baskytarami, kytarami, klávesami, flétnami, a to vše doplňují akordeony, které jsou základ. V orchestru je nás pětáctičet, z toho patnáct členů hraje na akordeon. Chtěl jsem, aby o názvu orchestru děti demokraticky hlasovali. Samozřejmě padaly různé nesmysly, jako například Mléko s poukazem na to, že členům ještě teče mlíko po bradě. Jednou mě napadlo, že členové jsou taková moje zvířátka, tak vznikl název Safari.

Jaký má orchestr repertoár?

V repertoáru máme asi 130 skladeb plus čtyři muzikály. Snažil jsem se dětem dát v muzice široký rozhled, to znamená, že hrajeme třeba Vltavu od Bedřicha Smetany, něco od Mozarta, Bacha, to bylo ale spíše na začátku. S příchodem bubenfka a baskytaristy jsme to začali hrnout do rockových a popových věcí. Na repertoáru se domlouváme společně a máme tady deset zpěváků. Každému řeknu, ať pošle deset písniček, které se mu líbí, a z toho vyberu dvě nebo tři, jež by harmonikám slušely. Jedné holce se líbil Sting a chtěla, abychom

hráli jeho asi nejznámější věc Every Breath You Take. Dodnes tuhle písničku hrajeme na všech koncertech. Jeden z největších úletů byla píseň Pane, vy jste vdova, ale v rockovém podání Báry Basikové. Při ní hodně zníme jako metalová kapela. Je to žánrově hodně pestré, měli jsme v první generaci Safari dokonce francouzské valčíky. S příchodem nové generace bylo potřeba repertoár trochu odlehčit a vrhli jsme se spíše na střední proud.

Kde vás mohou posluchači vidět a slyšet?

Úplně nejradyji hrajeme na hradeckém divadelním festivalu u Klicperova divadla. Je tam plno lidí a skvělá atmosféra. Hráli jsme také tři koncerty za sebou v Šimkových sadech, pořádáme i školní akce tady na Střežině, o prázdninách jsme dostali pozvání na Maraton hudby do Brna, zahráli jsme si v Praze na festivalu věnovaném autistům. Vystupovali jsme i v kostele v Neratově nebo na konci září na Pivovarském náměstí při Dni kraje.

Pokud vím, tak jste v kontaktu s místním centrem Daneta, kde jsou děti s mentálním postižením.

Máme dvě učitelky, shodou okolností zpěvu, které působí zároveň v Danetě i na Střežině. Dominantní osobou je Lada Holaňová, zpěvačka, muzikantka a organizátorka rozmanitých akcí, která vede děti i dospělě v Danetě k muzice. Protože se známe a rozumíme si, rozhodli jsme se před pár lety udělat za doprovodu Safari a sboru Daneťáček výběr dětských minimuzikálů od Uhlíře a Svěráka a měli jsme s tím pak nádherné společné představení v Adalbertinu. Pro Daneťáky to bylo něco neuvěřitelného, protože zažili atmosféru velkého koncertu, krásně navštíveného a nádherně přijatého. Od té doby premiérujeme společně nový muzikál. Máme za sebou premiéru muzikálu Pod jednou střechou, kdy jsme vyprodali sál Aldisu.

Nemůžeme pominout vaše aranže nejen pro různá hudební seskupení, ale také jste spolupracoval s Východočeským divadlem Pardubice, Klicperovým divadlem Hradec Králové či Divadlem Semafor. O co v této souvislosti šlo?

Do Východočeského divadla v Pardubicích jsem se dostal přes kapelu Blue Star Václava Marka, který mě angažoval do muzikálu Chicago. Velice často tam k představením hraje živá kapela. A právě ta Markova tam dostala příležitost doprovázet zmíněný muzikál. Spolupráci jsem přijal a učil herce zpívat písničky. Od té doby s divadlem externě spolupracuji. V Klicperově divadle jsem v několi-

ka hrách účinkoval jako klavírista a akordeonista. Dostal jsem se pak i do Semaforu, kde jsem dostal zakázku na zaranžování skladeb pro některá představení.

Jste na svoje žáky na Střežině pyšný? Jsou mezi nimi výrazní talenty?

Samozřejmě jsem, nabíjeji mě, hlavně z orchestru Safari. Na svoje žáky mám kliku, několik z nich tady už dokonce učí. Vlajkovou loďí mé třídy je patnáctiletý klávesák Lád'a Slavíček, který je velký talent a má muziku v sobě od Pána Boha. Já už ho vlastně ani moc neučím, spolupracujeme spolu a objevujeme všechna možná zákoutí muziky. Má obrovsky široký záběr od improvizace přes skládání po elektronickou muziku. Uspěl i v klávesových soutěžích, byl dvakrát druhý v národním kole. Podařilo se mu vyhrát i mezinárodní soutěž v Povážské Bystrici. Pro něj ale není úplně ambice vyhrávat soutěže, spíše muzika jako taková.

Má mladá generace o muziku zájem? Vidíte v tomto směru budoucnost růžově?

Ted' jste zasáhl strunu, která mě trochu bolí. U přijímaček po dětech chceme, aby nám zazpívaly nějakou písničku. Vždycky daly dohromady něco jednoduchého, ale po covidové pauze byl obrovsky znát ten deficit, bylo vidět, že vůbec nezpívaly, a dobrá polovina z nich nedala dohromady písničku. To mě zamrzelo a dal jsem si pro sebe závazek, že pojedeme s dětmi více přes zpívání. Znalost písniček totiž u mladší generace hrozně klesá. Pokud se týká zájmu dětí o hudební vzdělávání, je velký, což mě zase naopak těší. Obrovský zájem je o hru na klavír, u ostatních nástrojů je to v takových vlnách. My ale na klavír můžeme bohužel vzít pouze dvacet procent zájemců.

Co vám hudba v životě dává? Co rád posloucháte?

Samozřejmě mně to bere obrovské množství času, speciálně aranžování, což je práce po nocích, když je klid a všichni ostatní už spí. Pak jsou to koncerty, škola a podobně. Muzika mně ale zase vrací spoustu energie. Nejlepší pocit je, když stojím na jevišti, hraju a lidi se baví, zvláště, když mám za sebou orchestr Safari. To jsou intenzivní zážitky.

Jaké jsou vaše plány? Máte nějakou vizi?

Já jsem v podstatě dost pasivní člověk a život mně výzvy a příležitosti vždycky přilrhne. Těch příležitostí je spousta a jsou hodně zábavné. Vždycky na jedno uprázdňené místo přibudou další. ■

Trutnovský podzim

3. 10. - 9. 11. 2021

40. ročník mezinárodního hudebního festivalu
Pořádá UFFO pod záštitou MĚSTA TRUTNOVA

neděle 3. 10. ** UFFO ** 19:00 hodin

Rusalka

Účinkují: Tereza Mátlová, Peter Berger,
Daniel Hůlka, Ester Pavlů, Nela Skarková,
Vladimír Chmelo, Tereza Hořejšová,
Anita Jirovská

Představení uvádíme v rámci předplatného Divadlo
a hudba 2021/2022, zároveň je součástí festivalu
Trutnovský podzim.

čtvrtek 14. 10. ** UFFO ** 19:00 hodin

Cantarina Clarinete

Program: C. Grundmann, A. Dvořák,
J. Brahms, L. Delibes, G. Bizet, T. J. Thompson,
A. L. Weber, I. Berlin, H. Arlen, E. Y. Harburg,
Z. de Abreu, J. Ježek, H. Mancini, L. Cohen

čtvrtek 21. 10.

Koncertní síň B. Martinů ** 19:00 hodin

Trutnoforte

Program: J. Pachelbel, M. Preatorious,
W. A. Mozart, A. Dvořák, V. Blodek, Z. Lukáš,
L. Cohen, Rolling Stones, Beatles, Coldplay
a další

úterý 26. 10. ** UFFO ** 19:00 hodin

Komorní filharmonie Pardubice

Dirigent: Felix Slováček jr.
Solisté:

Felix Slováček jr. - soprán saxofon, zpěv
Anna Julie Slováčková - zpěv
Vjačeslav Grochovskij jr. - klavír

Program: W. A. Mozart, A. Marcello,
B. Smetana, J. Massenet, Filmové
a známé písně

čtvrtek 28. 10. ** UFFO ** 19:00 hodin

Martin Kasík - klavír

Program: L. van Beethoven, F. Chopin

úterý 9. 11. ** UFFO ** 19:00 hodin

Julie Svěcená - housle Václav Mácha - klavír

Program: E. Elgar, A. Dvořák, J. S. Bach,
P. de Sarasate, J. Brahms, L. Janáček,
B. Smetana

Změna programu vyhrazena!

Generální partner festivalu

Projekt je realizován
za finanční podpory

Nová sezóna

 enteria

- ✓ klubové členství
- ✓ dobré parkování
- ✓ skupinové lekce
- ✓ kurzy i hlídání pro děti
- ✓ výborná káva
- ✓ vše na jednom místě
- ✓ vysoká kvalita služeb

sport wellness fitness